

INES NIJS

**BORN
TO BE
WILD**

EEN WERCHTERTHRILLER

MANTEAU

Dit boek is tot stand gekomen met de steun van Literatuur Vlaanderen

© 2024 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Ines Nijs

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk mei 2024

Omslagontwerp: Jack Durieux
Vormgeving binnenwerk: 5NUL8 Grafische Producties

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4119 3
D/2024/0034/233
NUR 305

Born To Be wild

***I like smoke and lightnin'
Heavy metal thunder
Racing with the wind
And the feeling that I'm under***

Steppenwolf

Zijn zwarte vingers kloppen zoekend tegen de binnenkant van haar arm en trekken een zinderend spoor over haar huid. Onder zijn vingertoppen ruist en welt haar bloed.

‘Ik ben er klaar voor, Alassane,’ zegt ze.

‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’

‘Wat als het misgaat?’

‘Het gaat niet mis.’

‘Dit is anders dan de vorige keren. Dit...’

‘Stop alsjeblieft. Hou op.’ Ze begrijpt het niet. Waarom zou het anders zijn dan de vorige keren? Zijn angst maakt hem lelijk. Ze trekt zijn hoofd dichterbij, laat haar ogen over hem heen dwalen, van zijn opkrullende wimpers – niemand heeft zulke poppenwimpers als hij – langs zijn uitstaande neusvleugels naar zijn zwarte, samengeknepen lippen.

‘Ik vertrouw je. Als jij het doet,’ zegt ze, ‘gaat het altijd goed. Ja toch?’

Zijn hoofd knikt tegen het hare.

‘En anders ruim je de vuiligheid op, en daarna kom ik bij je spoken.’

Hij trekt zijn hoofd abrupt terug. ‘Zeg zoiets niet!’

Ze kietelt de stoppels onder zijn kin en beveelt hem te lachen.

Nee, schudt hij. En dan lacht hij toch en hij drukt de luchtbelletjes uit de spuit.

Een beeld uit een ver verleden zweeft naar haar toe. Het beeld van va en moe. Ze klemmen hun handen rond de vier hoeken van een bobbelige jutezak. In die zak, weet ze, zitten ajuinen, zweterig stinkende ajuinen, gepeld aan de keukentafel. Ze kan ze ruiken, zelfs nu. *Een, twee, drie*, tellen va en moe en ze zwieren de zak in de laadbak van de vrachtwagen.

‘Mij ook, mij ook,’ roept ze en ze steekt haar armen op. Als ze lang genoeg zeurt, zullen ze haar zwieren. Daar voelt ze hun handen al, als klemmen rond haar polsen en enkels.

‘Niet zo hard, jullie doen me pijn!’

Maar ze knijpen nog harder en zwieren haar nog hoger. Tot plots hun grip wegvalt en ze zweeft in het ijle en valt. Met een schok komt ze neer en tolt om haar as tot een ijskoude hand haar lichaam omsluit. De paniek wist alle gedachten. Ze ligt in het water, ze zal verdrinken. Haar schuimige mond schreeuwt. Haar stuiptrekkende armen en benen spartelen.

‘Stil maar, meisje,’ zeggen va en moe, ‘ajuin en hebben lucht in hun schil, ajuinen blijven drijven.’ Maar zij niet, zij niet! De gaatjes in haar armen en enkels laten het water al binnen. Borrelend en sputterend vult het haar lichaam en langzaam sluit het duister zich boven haar hoofd.

Daar hangt hij, vastgespijkerd aan de eikenhouten plafondbalken, gedoemd om dag in dag uit spinnen en andere meerpotigen over zich heen te laten lopen. Een roe, zei Cor toen Lexi hem een van de eerste keren dat ze een glas dronk in café De schoolmeester vroeg wat het voorstelde, die takkenbundel aan het plafond. Een roe voor wie niet gehoorzamen wil. Tientallen keren moet ze hem bij het binnenkomen hebben gezien, maar vandaag blijft haar blik erop rusten. Met de deurklink in haar hand blijft ze staan. Met die roe werden ooit kinderen geselsd, kinderen die niet in het plaatje pasten of niet aan de verwachtingen voldeden.

‘Mama, doe de deur dicht.’ Laetitia staat al bij Cor aan de toog. Ze is de afgelopen zomer flink gegroeid. De koffer waarmee ze morgen voor het eerst in dertien jaar in haar eentje het huis zal verlaten, zit vol nieuwe kleren. Truien, broeken en rokken die ze dagenlang tastend en keurend uitvoerig door haar handen heeft laten gaan. Met nauwkeurige steekjes, fijn als braille, heeft Lexi er labels in genaaid met haar dochters naam erop. *L. Callier*, informatie voor de opvoedsters van het internaat voor blinden en slechtzienden.

‘Een Fristi voor de dochter en een cola voor de mama.’ Cor zet de twee glazen op de toog, altijd op dezelfde plek zodat Laetitia zonder aarzelen haar glas kan nemen. Alleen zucht ze tegenwoordig diep wanneer het woord Fristi valt. Ook nu weer, maar Cor hoort het niet, hij is al op weg naar de keuken om hun bord pasta uit te scheppen.

‘Vraag iets anders om te drinken, Lee.’ Lexi gaat naast haar dochter staan.

‘Hoeft niet, mama, maar dit is echt de laatste Fristi van mijn leven. Fristi is voor kinderen.’ In één rechte lijn loopt Laetitia naar de jukebox en legt met trefzekere handen het plaatje van Kate Bush op. Wanneer Cor met de dampende borden naar hun tafeltje loopt, kijkt hij een paar tellen lang naar haar, wiegend met haar armen geheven op de muziek van ‘Wuthering Heights’. Op zijn gezicht ligt die uitdrukking die Lexi niet kan duiden – smartelijk, bezitterig –, een uitdrukking waarvan ze kribbig wordt, terwijl ze hem dankbaar zou moeten zijn. Sinds hij drie jaar geleden De schoolmeester overnam, is Cor Sintobin als een vader voor Laetitia.

‘Lexi, wat als ze daar geen nieuwe vriendinnen vindt, wat als ze er niet aardt?’

Een soms overbezorgde vader. Hij weet toch dat de beslissing genomen is? Ze volgt hem naar hun tafeltje.

‘Waarom kan ze niet gewoon met de Meisjes mee, Lexi?’

Lexilexilexi. Het valt haar plots op hoe vaak Cor haar naam herhaalt. Met nadruk, alsof haar iets te verwijten valt, alsof zij het niet erg vindt dat het vriendinnengroepje van de lagere school uiteenvalt en haar dochter in haar eentje verder moet, zonder de hulp van haar vriendinnen.

‘De Meisjes kennen haar. Ze weten hoe ze haar moeten helpen, ze doen het al zes jaar, Lexi. Ze kan toch met hen mee naar het middelbaar?’ dringt hij aan.

Waarom doet hij dit? Denkt hij dat het voor haar gemakkelijk is haar dochter te laten gaan?

‘De Meisjes zijn jaloers op Lee, die de wijde wereld in trekt. Zij mogen niet verder dan het dorp hiernaast.’ En hou er nu

over op, denkt ze. Ondanks, of misschien wel dankzij haar blinde ogen, wil Laetitia alles uit het leven halen wat erin zit. Er zijn niet veel mensen die het haar nadoen, dat zou Cor moeten weten. In zijn café strompelt elke dag genoeg verkwanseld talent rond.

‘Ik heb honger.’ Laetitia ploft neer op haar stoel. Ze landt precies op de juiste plek, en het zal even duren voor ze dat elders zal kunnen.

Ze eten in stilte, gadegeslagen door Cor die vanachter zijn toog de klanten bedient.

‘Was het lekker, Leetje?’ vraagt hij zoals elke week bij het afrekenen.

‘Tiptop, Cor.’

‘Zie ik jullie nog voor ze vertrekt, Lexi?’

Ooit, voor hij neerstreek in De schoolmeester in Werchter, gaf Cor les in Congo. Ze klemt haar vingers rond de deurklink. Hoe is het mogelijk dat iemand die naar het andere eind van de wereld ging, zo moeilijk doet over op internaat gaan? Het is niet eens een uur rijden van hier.

‘Als je straks naar de opendeur bij Damiaan komt, zie je ons nog. Laetitia maakt een rit met de motor voor het goede doel.’

‘Een rit? Zeg niet dat je haar laat rijden met die bende mislukte Hells Angels.’

Met een snelle zwaai en zonder te antwoorden trekt Lexi de deur achter zich dicht, iets harder dan nodig. Ze haast zich achter Lee aan die, zoals het haar op het hart is gedrukt, netjes wacht bij de dranghekken die klaarstaan op de plek waar na het weekend de wegenwerken beginnen. Haar dochter weet beter dan de meeste mensen wat ze doet.

De zon blinkt op het metershoge standbeeld van de vergulde handen van zorginstelling Damiaan wanneer Lexi en Laetitia op de opendeurdag arriveren. Het ideale weer voor een rit. Links en rechts groetend lopen ze naar de tafel van de inschrijvingen.

‘Hé Lexi, neem eens een foto van onze attractie!’ De lokale verwarmingsinstallateur wijst naar de draaimolen omgeven door flapperende banners van Verwarming Leyers.

‘Ik ben niet aan het werk, Leyers,’ zegt ze, maar als ze ziet hoe vriendelijk hij Laetitia begroet, bedenkt ze zich. Ze neemt de foto, steekt haar duim op en loopt verder. Maandag mag hare excellentie Anna, vrouwe Beyl, beslissen of de foto gepubliceerd wordt of niet, of er een artikel komt over de opendeurdag of niet. Heel even voelt ze de moedeloosheid die ze de laatste tijd almaar vaker ervaart wanneer ze als reporter voor het streeknieuws op pad moet, maar ze verdringt het gevoel. Het mag deze laatste dag met Laetitia niet bederven. Ze gaat achter haar dochter aan die, tikkend met haar witte stok, het grasveld oversteekt.

Aan de inschrijfstafel voor de motorritten staat niemand.

‘Zijn we te laat of te vroeg?’ vraagt Lexi aan de vrouw die Laetitia’s naam doorstreept. Tot in haar hals is ze bedekt met tatoeages.

‘Precies op tijd,’ zegt de vrouw. Haar doorrookte stem past bij de tatoeages.

‘Zijn wij de enigen, mama?’

‘Wat de boer niet kent, dat vreet hij niet,’ zegt de vrouw.

Laetitia giechelt. ‘Mijn hele klas wil komen rijden.’

‘Beter één vogel in de hand dan tien in de lucht.’ De vrouw

neemt Laetitia bij de arm en leidt haar naar het pad naast de hoofdingang van de zorginstelling waar een vijftal motoren en een prachtige zwarte trike geparkeerd staan. Omgeven door helrode vlammen staat de naam van de motorclub op de zijkant geschilderd: Sons of Jinx.

‘Je eerste klant voor vandaag, schat,’ zegt de vrouw tegen de blonde reus op de trike die op zijn gsm zit te tokkelen. ‘Ze heet Laetitia en ze is blind.’

‘Stel ons dan maar deftig voor, Mae, mij én het beest. De uitgebreide versie.’ Hij heeft een ruwe, donkere stem, die Lexi vreemd genoeg veilig en vertrouwd in de oren klinkt. Ze kent die stem, en terwijl ze goed weet dat ze hem nog nooit eerder heeft gezien, vraagt ze zich af wie de man kan zijn.

Hij kijkt op van zijn scherm en zijn ogen vinden die van haar boven het hoofd van haar dochter. Grijsblauwe, intense ogen. Ze kijkt weg en dwingt haar aandacht naar haar dochter en de vrouw, Mae. Mae heeft Laetitia’s handen in de hare genomen en leidt ze over de trike. ‘Het beest is de Tri Glide, de man is Leo, en deze ruime zetel achterop, lekker hoog en droog, is voor jou,’ zegt ze. Ze laat Laetitia voelen waar ze zal zitten en hoeveel ruimte ze heeft. Wanneer de vier handen halt houden op de schouders van Leo meent Lexi dat haar dochter zal zeggen dat het volstaat. Maar dat doet ze niet en even later kruipt het handenkluwen over het halflange haar dat de kromming van de nek volgt, langs de stoppelige wang, over het mouwloze zwarte vest en de getatoeëerde leeuwenkop op de rechterarm, om halt te houden bij het zware horloge rond Leo’s pols. Tijdens de zwerftocht van de handen is hij als een sfinx blijven zitten.

‘De bovenkant volstaat, lijkt me.’ Mae knipoogt naar Lexi

en richt zich dan tot Leo. ‘Mocht je het willen weten, schat, de mama heet...’

‘Lexi,’ zegt Lexi een tel te laat.

‘Wil jij ook voelen, Lexi?’ Hij lijkt het te menen, met zijn hoofd in zijn nek en zijn kin vooruit. Ze weet niet wat ze moet zeggen.

‘Zullen we gaan?’ doorbreekt Laetitia de spanning.

Als de trike de hoek om draait, beseft Lexi dat ze vergat te vragen hoelang de rit zal duren.

Een mislukte Hells Angel, denkt ze, met de woorden van Cor. Een man met iets sluimerends onder de oppervlakte. Met hem geeft ze haar dochter mee. Een man met geld, als hij de eigenaar van de Tri Glide is. Een club met geld. Ze stopt haar handen in de mouwen van haar trui en loopt langs de uitgestalde, gecustomizede motoren die staan te blinken in de zon: een zwarte Fat Boy met een ruitvormig bestikt rood lederen zadel, een oude omgebouwde Panhead en een nieuwe Electra Glide met een heel aparte batwing, goudoranje beschilderd in een vorm die haar aan een bijenraat doet denken, een Low Rider met een shotgun-uitlaat en zowaar ook een Indian Chief uit de jaren 50, van een bekorende rode schoonheid. Ze zou de Chief graag strelen, haar handen liefkozend over de glanzende lak laten glijden, maar ze houdt zich in. Er staan al genoeg vette vingers op de tank. Met haar mouw veegt ze de vingerafdrukken weg. Het is vreemd dat de eigenaars nergens te zien zijn.

Om te voorkomen dat ze bij elke stap die ze zet als reporter van het streeknieuws wordt aangesproken, loopt ze in de richting van de rivier. Vlak voor het parkje waar de dieren

staan die zij en Laetitia vroeger gingen voeren, slaat ze af en loopt tussen de gebouwen van de campus die er verlaten bij liggen. Iedereen is waarschijnlijk op de opendeurdag. Of toch niet? Vanuit het portaal van het grootste gebouw klinken luide stemmen. Als Lexi de hoek om loopt, ziet ze drie mannen van de Sons of Jinx die in een felle discussie zijn verwickeld. Net wanneer ze zich wil omdraaien en weglopen grijpt de grootste man het hoofd van de kleinste vast en zet het klem in zijn gebogen arm. Een tel te lang blijft ze kijken.

‘Hé, what the fuck!’ De grootste man kijkt in haar richting en lost zijn wurggreep. Hoestend en vloekend trekt de ander zich los en nu staan ze haar alle drie aan te staren.

Niet mee bemoeien, Callier, zegt de stem van de rede, maar de drang een goed verhaal te scoren heeft zich al geroerd en is sterker dan de rede. In plaats van rechtsomkeert te maken, begint ze naar de mannen toe te lopen.

‘Lexi Callier, journalist bij STORY’Z.’ Met een automatisch gebaar vist ze haar perskaart uit haar zak en steekt ze onder hun neus. Moet ze hen een hand geven of niet? Onder hun zwartleren buitenlaag dragen ze hoodies en houthakkershemden en zien ze er niet anders uit dan Mike van Verwarming Leyers.

‘Mijn dochter maakt een rit op jullie trike.’ Ze steekt hen haar hand toe, en als ze op haar gebaar reageren, schudt ze hun handen langer en ernstiger dan ze Mikes hand zou hebben geschud. ‘Ik wil er iets over schrijven, een kort artikel over de motorritten. En nadien een uitgebreider stuk over jullie, over de club zelf. Een soort documentaire. Wie, wat, hoe, waarom.’ Terwijl ze het zegt, voelt ze hoe graag ze dat wil, hoelang ze dit al wil. Dieper graven, op stap gaan en onderzoeken, alles wat

ze nooit eerder kon. Zij had Laetitia en ze kon nu eenmaal niet alles hebben.

De oudste van de drie bekijkt haar peinzend. De andere twee wachten tot hij iets zegt.

In de hoop een afwijzing te voorkomen vult ze snel zelf de stilte op. ‘Jullie vesten hangen vol badges en emblemen. Wat betekenen die? Dat is ongetwijfeld al een verhaal op zich. En waarom rijden de Sons of Jinx vandaag voor het goede doel? Geeft het aanzien, respect? Wat brengt jullie samen, en wat houdt jullie samen?’ Een voor een kijkt ze hen aan. ‘Ik durf te wedden dat heel wat mensen willen weten wat er waar is van die straffe verhalen over motorclubs.’

De oudste begint te lachen. De andere twee, die elkaar daar-net nog naar het leven leken te staan, lachen mee. Op de bovenste badge van de grootste man staat ROAD CAPTAIN. De man die in een wurggreep werd gehouden, is de SERGEANT-AT-ARMS. En de oudste is...

‘Martin Verhey, president,’ zegt hij. ‘En proficiat, u bent de eerste journalist die in mijn aanwezigheid de woorden Sons of Jinx en “het goede doel” in één adem noemt. Dus wat mij betreft valt er wel iets te regelen voor STORY’Z.’

Codewoord: lef, vooral op dagen die een keerpunt zijn. Met een triomfantelijk gevoel in haar lijf haast Lexi zich terug naar de plek waar Laetitia is vertrokken. Hoeveel tijd is er verstreken sinds ze haar zag wegrijden? Te veel. Ze ziet de Tri Glide al van ver staan, maar waar is haar dochter? Dit is precies waarom ze het altijd bij streeknieuws heeft gehouden. Zodra ze een spannend verhaal ruikt, laat ze zich veel te snel meeslepen en verliest ze alles uit het oog.